

de rige, idet Kommunen ligner paa samtlige Skatteydere efter de gældende Regler. Vi har ikke noget imod, at det stilles Kommunerne frit, hvilken Skala de vil vælge, om de vil blive ved den nugældende eller gaa over til den progressive Skala, der gælder for Indkomstskatteansættelser, men det kan ikke siges, at de Skatter, de rige betaler ved Indkomst- og Formueskatten og ved Merindkomstskatten, særlig anvendes til Dyrtidsforanstaltninger, thi de gaar ind i den fælles Statskasse og anvendes f. Eks. lige saa godt til de Militærforanstaltninger, som den højtærede Forsvarsminister finder det nødvendigt at give Penge ud til, og det er ikke Smaaskillinger, det her drejer sig om. De anvendes til Statsformaal i al Almindelighed, og de slaar ikke en Gang til. Statskassen maa yderligere gøre Gæld. Vi har ganske vist vedtaget en hel Række Skattelove, men alligevel maa Staten gøre større og større Gæld, saa at vi nu har en Statsgæld, der er større end nogen Sinde før, og som det vil tage lange Tider at nedbringe. Alene Renterne af denne Statsgæld udgør mange Millioner Kroner om Aaret. Det kan altsaa ikke siges i al Almindelighed, at det er de rige, der bærer Udgifterne til Dyrtidsforanstaltningerne. Af de kommunale Regnskaber fremgaar det, at Kommunernes Udgifter er steget Aar for Aar, og det i en saadan Grad, at mange Kommuner har maattet gøre betydelig Gæld. Naar disse Dyrtidsforanstaltninger altsaa betales af Kommunekassen, som faar Bidrag af Statskassen dertil, udredes Pengene af Statsskatteyderne og Kommuneskatteyderne i Fællesskab.

Den højtærede Minister sagde, at Staten havde bevilget Penge, saa og saa mange til Anskaffelse af Tørv og Brænde, og at dette var sket af Hensyn til Landkommunerne. Jeg ved ikke rettere end, at Bykommunerne ogsaa har Ret til at faa baade Tørv og Brænde, saa at Loven om Anskaffelse af Tørv og Brænde ogsaa kommer Købstadkommunerne til gode. Maa jeg i denne Forbindelse bemærke overfor den højtærede Ministers Plan om ogsaa at drage Befolkningens Forsyning med Belysningsmidler ind under de Dyrtidsforanstaltninger, til hvilke Staten bidrager med $\frac{2}{3}$, at jeg ikke rigtig ved, hvad den højtærede Minister tænker sig hermed, om han kun

tænker paa, at det skal komme Byerne til gode, eller i hvert Fald kun de Steder, hvor der er Gas- og Elektricitetsværker. Hvordan det nemlig skal komme Landkommunerne til gode, ved jeg ikke, og det beder jeg den højtærede Minister give os nogle Oplysninger om, for det er gaaet saaledes her i Landet, at der næsten ikke findes Talg, hvoraf der kan støbes Lys. Hvordan man ude paa Landet, naar man ikke kan faa Petroleum, skal faa Belysning i den kommende Vinter i nogenlunde rigelig Grad, aner jeg ikke. Landboerne er overalt, hvor der ikke er Elektricitetsværker, henviste til at sidde i Mørke, naar de ikke selv kan skaffe sig Belysning, og naar de Materialier, som skal til for at fremstille Lys, ikke findes, er der ikke meget at trøste sig ved. Jeg ved ikke, hvor den betydelige Mængde Talg, der fremkommer hvert Aar her i Landet, er blevet af, om den i sin Tid er anvendt til Margarine, eller om den er udført af Landet. Det er gaaet med Talg, ligesom det er gaaet med Fedtflommer: de er forsvundet, og ingen ved rigtig, om de er anvendte her i Landet, eller om de er gaaet til Udlandet. Men Faktum er, at i Landkommunerne kan man indhulle sig i Mørke overalt, hvor der ikke er Elektricitetsværker, og de findes jo kun meget faa Steder. Hvorledes den højtærede Minister vil skaffe Belysning til disse Kommuner, er jeg spændt paa at faa oplyst.

Det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) brugte i Gaar den Vending, at de Summer, der kunde blive Tale om at anvende, hvis man gik ind paa det foreliggende Lovforslag, var jo kun en Bagatel af 27 Millioner Kr., hvoraf Staten kun skulde udrede de 18 Millioner. 18 Millioner er dog ikke nogen Klatskilling. Men nu er vi altsaa saa vante til at regne med store Summer, at det ærede Medlem anser 18 Millioner Kr. for en Bagatel. Det kan ikke nægtes, at de Forslag, som den højtærede Indenrigsminister forelægger for Rigsdagen, medfører meget store Udgifter for Statskassen, og det synes, at den højtærede Minister ikke nærer nogen Betænkelighed i saa Henseende. Jeg tror næsten, Forholdet nu er saadan, at hver Gang man fra Formandsstolen hører Meddelelse om, at Indenrigsministeren agter at fremsætte et eller flere Lovforslag, spørger man sig selv